

Állami irányítású etnikai tisztogatás

Szerbia állami biztonságát veszélyeztető és egysége ellen irányuló tényezőnek nevezte a Biztonsági Hírszerzési Ügynökség (szerbül: a BIA- Bezbednosno-informativna Agencija) a vajdasági magyar nemzeti kisebbséget a 2006. évi első féléves beszámolójában. Azzal vádolja a magyarságot, hogy Szerbia rendezetlen belpolitikai és nemzetközi helyzetét szeparatista tevékenységre használja fel különböző újfajta, rejtett kezdeményezéssel keresztül. A Szerbiai Parlament Védelmi és Belbiztonsági Bizottsága elé beterjesztett jelentést a bizottság tagjai 2006. június 19-én elfogadták. (Nem tudjuk, hogy vitában vagy egyhangúlag – amiből ki lehetne következtetni azt is, hogy mennyire van polgári ellenőrzés alatt az egész „hírszerző tevékenység”.)

Ezzel kapcsolatban nyilatkoztak a politikai képviselőket adó vajdasági magyar pártok elnökei is a Magyar Szó 2006. június 22-i számában. Rácz Szabó László kivételével mindnyájan szabadkozottak és bizonygatták, hogy szó sincs magyar szeparatizmusról, s ezért az ő lelkiismeretük nyugodt. (Sic!)

Rácz Szabó László viszont azzal „fenyegetőzött”, hogyha ugyan most nincs is magyar szeparatizmus, majd lesz, ha a délvidéki magyarság nem kapja meg az őt megillető autonómiát. Vagyis autonómia vagy Szerbiától a szabad elszakadás joga.

Nincs szándékomban elemezni és minősíteni az egyes nyilatkozatok erejét és a köztük lévő különbségeket. Az egyes nyilatkozatok talán önmagukban minősítik az egyes pártvezetők tevékenységét: éleslátását vagy vakságát, bátorságát vagy gyávaságát, reálérzékét vagy annak hiányát. Nem szándékozom egyiküket sem támogatni vagy védeni (immár 10 éve nem vagyok abban a helyzetben, hogy gyakoroljam a politikai gáncsvetés mesteriségét és a védekező cselgáncsot). Nem kerülték el ellenben figyelmemet a következő események: az UDBA, amit most BIÁ-nak becéznek (de én jobban szeretem a régi nevén megnevezni: a farkas néha változtatja szőrzete színét, de természetét nem; azonos módszereket alkal-

mazó titkos szervekről van szó) legalább 1989 óta készül a szerb közvélemény elé tártni egy ilyen vérlázító, szenvedélyeket felkorbácsoló jelentést. Nem mintha idáig nem lett volna ehhez bátorsága, vagy éppenséggel „túrtörtette magát”. Nem erről van szó. Az UDBA sok-sok ezer titkosított jelentést készített a magyarok közéleti tevékenységéről és személy szerint minden a közéletben bármilyen módon tevékeny magyarról is („o viđenim mađarima”) A politikai vezetés (mindegy, hogy azt Politbüro-nak vagy az ország politikai elitjének hívjuk) úgy ítélte meg a helyzetet, hogy ismét szükséges a szerb népbe lelkiertőt önteni, erkölcsi bátorságra ösztönözni.

A nép, a nép, az istenadta nép..., ismerjük a frázist. Sokat vitatkozhatnánk arról, hogy szeparatisták vagyunk-e vagy mindenkor csak a nagy hazaszeretettől „csordul-tig vagyunk”, lényegtelen ebben a vonatkozásban, amikor az UDBA tevékenységéről ejtünk szót.

Politikailag szervezett szeparatizmus nincs, nem is volt és nem is lehetséges egyetlenegy délvidéki magyar politikai párt, politikai szervezet, sőt még civil mozgalom vagy művelődési egyesület esetében sem, mert az UDBA naponta ellenőrzi minden rendezvényt; naprakész jelentést készít mindenről és mindenkiről. Ez nem a 99%-os hanem a 100%-os igazság, s ez így van 1918-tól napjainkig. A nemzeti kisebbségi kérdésben Szerbiában soha nem lesz engedmény, mint ahogyan a Vatikánban nem lehetséges a demokrácia. A szerbek erőszakkal hódítottak meg más többségű etnikumok által lakott területeket; ezeket csak erőszak útján lehet megtartani vagy elveszteni. A szerbek olyan lehallgató és hírszerző rendszert építettek ki a kisebbségekkel szemben, aminek nincs köze a jogállamisághoz, hanem csakis az erőszakos hatalom megtartásához. Igazi engedmények soha nem lesznek. A szerbek pontosan tudják, hogy mi, magyarok sohasem fogunk olyan hibát elkövetni, hogy a politikailag szervezett szeparatizmusoknak akár még a gyanúját is ránk bizonyítsák. Soha semmilyen politikai okot nem fogunk a kezükbe adni, hogy retorziós alibijük legyen.

Őket az érdekli, hogy mi lelkileg mit érzünk abban az országban, amelybe nem szabad akarattunkból kerültünk. Őket az érdekli, hogy mi lenne, ha az ország tovább zsu-gorodna. Miért nem vállalunk velük érzelmi szolidaritást. Nem történne területvesztés. Az elvárásaik abszurdok. Tettek-e ők valaha is valami jó szándékú politikai megnyil-vánulást, kimutattak-e valaha is bármilyen politikai jóaka-ratot irányunkban? Annak ellenére, hogy ilyenek voltak velünk szemben, „megtarthatók vagyunk-e” – kérdezem én. Ilyen feszülő történelmi múlttal normális lenne-e, ha mi magyarok a szerb etnikum, nép, nemzet részének, ősi magvának éreznénk magunkat?

Lám, most már azért is felelősségre vonnak ben-nünket, hogy mit érzünk! Az a való igaz, hogy ebben az általuk és nem általunk megválasztott szabad or-szágban sohasem volt fenéig tejfel az életünk, s a szerbek soha semmit nem tettek a könnyítés érdeké-ben. Néhány politikai vezetőnket és értelmiséginket sikerült megvásárolni, a köznépet meg megfélemlíte-ni. S ezzel mindenkor be is érték . Most csodálkoznak azon, hogy nem érzünk velük együtt. Most egyszerre

szükség lett az együttérzésünkre is, mert ők állítólag nagy bajban vannak. (Senki, még a kistestvér sem akar velük élni.)

Miért csináltak rendszert a magyar nemzeti kisebbség sanyargatásából? Ismét kegyetlenül büntetnek, kínoznak bennünket. Igaz, hogy politikai szeparatizmusunk nem bi-zonyítható, de mert lélekben mégis azok vagyunk, a szer-biai hatalmi szervek, köztük az UDBA-BIA utasították a szerbiai közbiztonság és köztörvényesség védelmével foglalkozó bűnüldözési szerveket, hogy ha magyart gyil-kolnak meg, vernek félholtra, rabolnak ki, lopnak meg, nem kell komolyan, a törvény szigorával és a teljes igaz-ság megállapításáig lefolytatni a bűnüldözési, rendőri ki-vizsgálási eljárást. A büntetőeljárást, az ügyészi és bírói perrendtartást akár mellőzni is lehet.

Ez a szerb jogállamiság, a Koštunica-féle legalitás leg-újabb találmánya! Ezzel a jövővel kell együtt-érezni! Én ezt a joggyakorlatot valahonnan a múltból is-merem. Félfasiszta félsztálinista egyszerre. Mind a kettő „jó” tulajdonságait egyesíti magában.

Célja mindig egy és ugyanaz: az etnikai tisztogatás.



Lovas dombbal